

Waar de wereld ophoudt

Vanaf het moment dat je wakker werd had je een vastberadenheid in je ogen, een waanzin misschien, die ons vertelde dat niets of niemand je tegen zou kunnen houden. We hebben het niet eens geprobeerd.

De muur was hoog, ik schat wel een meter of acht. We hadden geprobeerd om er onder door te gaan, maar tevergeefs: zelfs een tunnel van twee meter bracht ons niet naar de andere kant. Sommigen beweerden dat er geen andere kant was.

De avond daarvoor had je stenen tegen de muur staan gooien en we hadden je voor gek verklaard. Je slaagde er in de muur te beschadigen maar dacht je nou serieus dat je hem kapot kon gooien? Maar toen je die dag houvast vond aan de scheuren en gaten die je de avond ervoor veroorzaakt had was iedereen dat vergeten. Je begon te klimmen, eerst aarzelend maar al snel vol zelfvertrouwen. Hoe hoger je kwam, hoe meer mensen kwamen kijken. Ik weet niet of ze kwamen om je te zien vallen of om je toe te juichen.

De lange tocht door de bergen had je licht gemaakt, maar je benen waren nog net zo getraind als ze altijd waren geweest want je had oma de helft van de tocht op je rug gedragen. Dat ze niet onze oma was maar een willekeurige oude vrouw leek je niet uit te maken.

"In deze hel zijn we allemaal familie", had je gezegd en ik was het met je eens geweest als oma niet nog een mond was die we moesten voeden.

Halverwege keek je even om alsof je wilde zeggen: 'Zie je wel, zo moeilijk is het niet'. Maar aan je bezweette rug konden we zien dat het wel degelijk moeilijk was. Met je laatste krachten klom je verder en beneden hielden we allemaal onze adem in. Toen je uiteindelijk een been over de rand kon slingeren brak er een oorverdovend applaus los. Even lag je bij te komen op de muur en liet je het applaus over je heen spoelen maar toen stond je op en stak je je hand naar ons op. Was het een begroeting of een afscheid?

Je verdween uit ons zicht en even hield het applaus aan, alsof je namens ons allemaal de muur had overwonnen. Meteen renden anderen naar de muur maar de klimtocht bleek niet zo makkelijk te zijn als jij het had doen voorkomen. Wij, degenen die niet meer genoeg kracht hadden om te klimmen, bleven staan kijken naar de plek waar we je voor het laatst gezien hadden. We wachtten tot er iets ging gebeuren, al wisten we niet wat.

Na een uur wachten begonnen de eerste mensen af te druipen. Even had ik hoop gehad, maar de meesten hadden teveel gezien om nog te weten wat hoop is. Nu zijn alleen oma en ik er nog. We wachten hier al een tijdje, maar ik weet niet eens precies meer wanneer ik je voor het laatst gezien heb.

Waarom laat je niets van je horen?